



R.M. Mc Cheyne

## IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST

„In Uw hand beveel Ik Mijn geest; Gij hebt Mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.” (Psalm 31 : 5)

Er is iets bijzonder aangenaams in deze woorden, omdat de Heere Jezus ze stervend gebruikte. Gedurende zes lange uren hing Hij aan het vervloekte hout, veler zonden dragende. Niemand kan zich een denkbeeld maken van de last dien Hij droeg: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” De edik met gal gemengd was bitter, maar het was niets in vergelijking van de beker van wraak; de smart van Zijn gefolterd lichaam was vreselijk, maar niets in vergelijking van de smart van het zwaard van de gerechtigheid dat Hem doorstak. Zijn laatste plechtige woorden waren: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest;” en Hij boog het hoofd en gaf de geest. Het is zalig voor een bedroefde lijder dezelfde woorden van Jezus te gebruiken. Het is aangenaam de woorden van een afgestorven vriend te gebruiken. Wij bewaren ze in ons geheugen en overdenken ze in ons hart. Maar welke vriend is gelijk aan Jezus, Wiens woorden allen liefelijk waren.

Het is zalig voor een met schuld beladen en overtuigde zondaar de woorden van Jezus in de 40ste psalm te gebruiken: „Want kwaden, tot zonder getal, hebben mij omgeven; mijn ongerechtigheden hebben mij aangegrepen, dat ik niet heb kunnen zien.” Het is zalig voor een gelovige ziel de woorden in Jes. 50 : 8 te gebruiken: „Hij is nabij die mij rechtvaardigt! wie zal met mij twisten?” En alzo is het zalig voor een arme bedroefde en ter dood verdoemde zondaar deze woorden uit te spreken: „In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.”

### I. *Merk drie dingen op:*

1. De persoon die spreekt een verdrukte en bedroefde ziel. Zulk een was David: „Doe mij uitgaan uit het net.” Satan en de wereld hadden een net om zijn ziel gespannen. Stuk voor stuk, gelijk de steken van een net, hielden hem omringd. Hij voelde dat hij zichzelf niet helpen kon: „Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat.” Hij kan tot niemand gaan dan tot zijn God: „In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid.” Zulk een was de Heere

Jezus. „Vele varren hebben Mij omsingeld; sterke stieren van Basan hebben Mij omringd. Zij hebben hun mond tegen Mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw.” (Psalm 22 : 13). Tot wie kon Hij gaan dan tot Zijn God? „In Uw handen beveel Ik Mijn geest.” Indien er nu hier een bedroefde ziel mocht zijn, gevangen in het net des satans en omringd door stieren van Basan, laat zij dan deze woorden uitspreken: „In Uw handen beveel ik mijn geest.”

2. De persoon tot Wie hij spreekt. De Verlosser. Hier is een arm zondaar, en daar een verzoenend God. Als de Heere Jezus deze woorden gebruikte, zei Hij: Vader; want de Vader was Zijn Verlosser. Toen Hij volbracht had het werk dat Hem de Vader te doen gegeven had, toen Hij de beker des lijdens tot de bodem toe had uitgedronken, toen kon Hij met vol vertrouwen uitroepen: „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.” Toen Stefanus deze woorden gebruikte, zei hij: „Heere Jezus, ontvang mijn geest.” Het is duidelijk dat de Verlosser hiermede hoofdzakelijk bedoeld wordt, Hij, die onze zonden in Zijn lichaam droeg op het hout, zonder de andere personen van de Godheid uit te sluiten. Een arme, schuldige en hulpeloze zondaar ziet tot Hem op, die voor ons stierf: „In Uw hand beveel ik mijn geest, o Heere, Gij God der waarheid.”

3. Hetgeen aanbevolen werd. „Mijn geest.” De ziel is het voornaamste van de mens. Ik wil daarmede niet zeggen dat men lichtvaardig over het lichaam spreken moet; dit zij verre. Het is Gods werk, en ofschoon zwak en veroordeeld om tot stof weer te keren, zo is hetzelve een lieve metgezel en zal onverderfelijk opstaan. Maar de geest is meer waard. „Wat baat het een mens zo hij de gehele wereld zal gewinnen en schade lijden aan zijn ziel?” De ziel werd naar Gods beeld gemaakt. Deze beveelt de arme ziel in de handen van de grote Verlosser, in haar neemt de zonde een aanvang en openbaart zich in daden; op haar ligt de last van de zonde, maar ook in dezelve geeft Jezus Zijn vrede; in haar zoekt de satan de geest te verleiden. Deze ziel nu beveelt de mens aan de Verlosser aller zielen.

## II. *Wanneer wij dit doen moeten.*

1. In de tijd van de bekering. Dit schijnt de bedoeling van Paulus geweest te zijn: „Ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.” (Tim. 1 : 12). Soms spreekt de Bijbel van bekering door God. Jezus vond het verloren schaap, Jezus voorbijgaande, spreidende Zijn kleed over de ziel, de Vader die een ziel tot Jezus brengt. Soms wordt er van gesproken als van de kant van de mensen: Kom tot Jezus, zie het Lam, vasthouden aan Christus; of gelijk hier, de geest in Zijn handen aan te bevelen. O, gelukkig de dag, wanneer een arm zondaar ontdekt dat zijn ziel geheel verloren is, dat zij gelijk is aan het onzuivere lichaam van de melaatsen, dat zijn zonden oneindig zijn en zijn hart gelijk is aan een rots, dat het een onreine, ondoorzoekelijke, verharde en onverdraaglijke bron is; en wanneer hij ontdekt dat Jezus een almachtige en liefhebbende Verlosser is, wiens Persoon Goddelijk en heerlijk is en die de toorn Gods voor ons gedragen heeft. Gelukkig de dag wanneer de zondaar zijn arme, schuldige, hulpbehoevende en bedorven ziel in de handen van de Heere Jezus aanbeveelt! Schuldbeladen zondaar, beveel uw ziel aan Jezus. Zij is in groot gevaar. De wet veroordeelt u. Uw zonden zijn vele; de hel, die u verdiend hebt, is verschrikkelijk. De satan staat u tegen, hij verleidt u, hij bedreigt u. Jezus kan alleen zalig maken: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

2. In de tijd van de verzoeking. Deze tijd schijnt bijzonder in de psalm bedoeld te worden: „Doe mij uitgaan uit het net.” Gods kinderen worden dikwijls zwaar verzocht. Dikwijls echter zijn zij een gehele tijd zonder verzoeking. Hij is gelijk aan Naftali: „verzadigd met gunst, en vol van de zegen des Heeren.” Misschien spot hij met de verzoeking en denkt dat zij nooit tot hem komen zal. Maar plotseling wordt de hemel zwart boven hem, en een stroom van verzoeken daalt op hem neer. De wereld spant zich tegen hem; satan spuwt al zijn boosheid tegen hem uit. Welke angsten overvallen nu de verzochte ziel! Hij valt op zijn knieën, maar hij is bevreesd om te bidden. Hij neemt de toevlucht tot zijn Bijbel. Maar het is een gesloten boek. De zonde maakt zijn ziel duister en houdt hem terug van het gebed. Gedurende al die tijd bewondert en prijst Gods volk hem, maar hun woorden zijn gelijk gal. Wie anders dan Jezus kan de arme zondaar helpen? O, Jezus in zulk een ogenblik te ontdekken! De Verlosser die voor ons stierf en leeft; de Voorspraak bij de Vader! O, een verzochte ziel in Zijn handen aan te bevelen! Arme verzochte ziel! Geef u aan Jezus over, Hij kan uw zonden uitwissen en uw hart veranderen.

3. In tijden van droefheid. Sommige Christenen hebben weinig droefheid. Zij varen op een stille zee, zij zijn jaren achtereen gezond, zij weten niet wat honger is. De dood is misschien nog nooit hun woning binnengekomen. Zij denken dat het altijd zo gaan zal. Maar eenmaal zal er een verandering komen. De „vreugd van de harp” rust. De lemen hut vervalt, of schrik zal hun woning binnenkomen of de dood de vensters inklimmen. O, het is hard te verdragen. Wie kan alleen troosten dan Jezus? Hij kent alle droefheid, dieper droefheid dan wij ooit gekend of ooit kennen zullen. Zijn hart is geen stenen hart. Hij voelt met ons. Hij bedroeft niet van harte. Hij tracht ons nader tot Hem te brengen. O bedroefde gelovige, beveel uw wenende, lijdende, verdrukte en bevende ziel aan Jezus: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

4. In tijden van plicht. Dikwijls denkt de bekeerde in het begin aan niets anders dan aan vreugde; om preken te horen, om de sacramenten te genieten en een christelijk gesprek te voeren. Ik ben dikwijls verwonderd geweest, hoe dikwijls de vraag gedaan werd: hield u van dit sacrament of van deze preek? Hoe zelden: maakte het u beter? Welke verandering is er met u voorgevallen? Maar wanneer God in de ziel werkt, dan ziet zij het pad voor zich dat zij te lopen heeft. Dikwijls moeilijk en verward, dikwijls steil en glad, dikwijls gevaarlijk en vreselijk. O, wat zal ik doen? Hoe moeilijk de rechte weg te weten. En wanneer ik hem ken, hoe zwaar dezelve te bewandelen! Beveel uw ziel aan Jezus. In Hem zijn schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen. Zijn genade is u genoeg. „Hij leidt de blinden langs een weg die zij niet kennen.” Hij heeft licht om u te leiden, kracht om u op te houden, genade om u moed te geven: „In Uw hand beveel ik mijn geest.”

5. In de dag des doods. Weinigen denken aan de dood voordat hij komt. De laatste vijand, die wij te bestrijden hebben, is de dood. En hij is een verschrikkelijke vijand. Wij gaan alleen. Geen aardse vriend gaat met ons mee. Wij gingen nooit dezelfde weg. Het is alles vreemd en nieuw. De gevolgen zijn eeuwig. Indien wij niet oprecht geloofd hebben, dan is het te laat om ons te verbeteren. Dit zijn enige plechtige gedachten, die de ziel overschaduwden. Wat kan vrede geven? Niets anders dan Jezus; de aanblik van Jezus als een Verlosser. Hij, dezelfde gisteren, heden en in alle eeuwigheid; dezelfde

blik, die wij op Hem vestigden toen wij Hem voor het eerst kenden, toen Hij ons voor het eerst uitkoos en wij Hem, toen Hij voor het eerst zei: „Zoek Mijn aangezicht,” en wij tot Hem zeiden: „Uw aangezicht, Heere, zullen wij zoeken.” Hem te zien als een God van waarheid, de Heere die niet verandert, de Onveranderlijke, dezelfde Jezus; Hem aldus te zien en te roepen: „In Uw hand beveel ik mijn geest,” *dat is vrede*.

Dundee, 1842.